

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

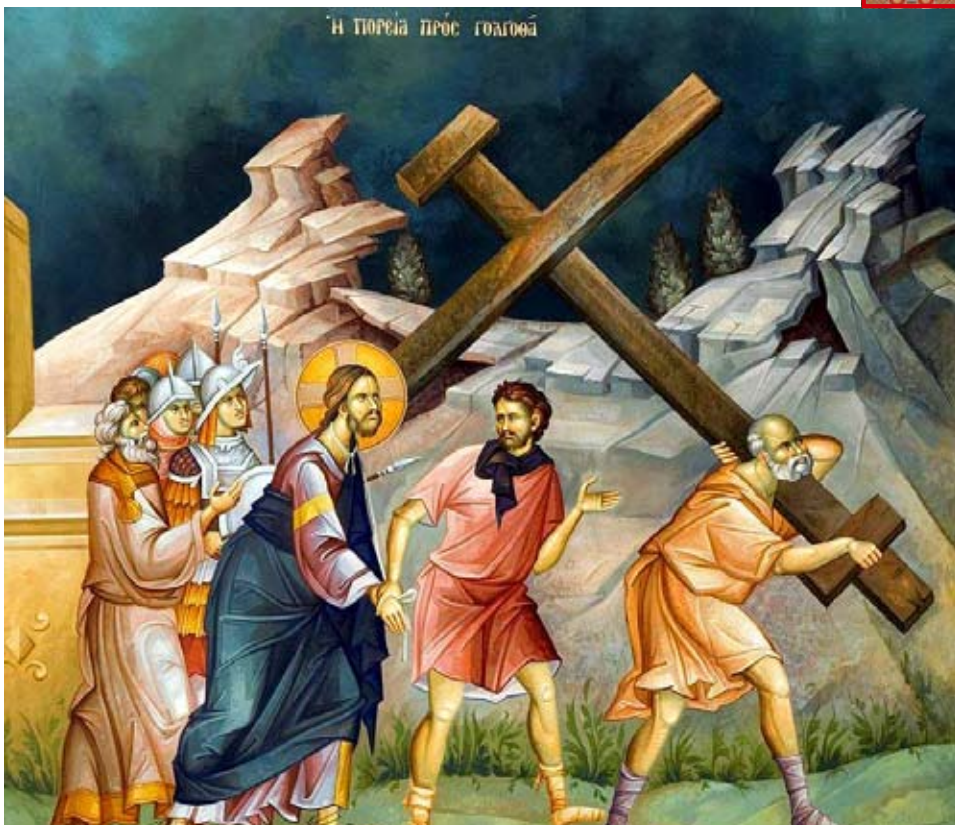
SĂ CREDEM ȘI SĂ NE LUĂM CRUCEA!

DUMINICA DUPĂ ÎNĂLȚAREA SFINTEI CRUCI

(Luarea crucii
și urmarea lui Hristos)

SF. IER. EUMENIE, EPISCOPUL
GORTINEI; SF. MC. ARIADNA

Cuvintele Mântuitorului Hristos reținute de pericopa evanghelică citită astăzi sunt printre cele mai cunoscute din întreaga Sfântă Scriptură: „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.” Dacă ele sună atât de cunoscut în urechile noastre, mă întreb de ce nu le împlinim cu toții, de ce e nevoie să le mai ascultăm încă și încă o dată? Nu le credem sau nu le înțelegem? Probabil că ambele variante sunt adevărate.

Cele amintite sunt continuate de Hristos: „Cine va voi să-și scape viața și-o va pierde, iar cine își va pierde viața sa pentru Mine și pentru Evanghelie, acela și-o va mântui. Ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său? Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el când va veni întru slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri.” Domnul Hristos bătătorește calea pe care trebuie să mergem prin acest discurs programatic. Avem promisă intrarea împreună cu El în slava Tatălui, dacă urmăm același drum cu El.

Se cere de la noi dăruirea bunurilor, a cunoștințelor și a vieții noastre întregi. Pentru că tot ceea ce pleacă de la noi, cu voia lui Dumnezeu pleacă. Apoi, la capătul acestei dăruiri nesfârșite, Îl vom descoperi pe Hristos. „Împărăția lui Dumnezeu nu va veni în chip văzut. Și

nici nu vor zice: Iat-o aici sau acolo. Căci, iată, împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.” (Luca 17, 21) Hristos nu are nevoie să fie căutat, El trebuie, însă, să fie descoperit. Pe Mântuitorul trebuie să-L avem sălășluindu-Se în noi, pentru a ne lumina din interior și pentru a-L putea dăruia celorlalți: „Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura: râuri de apă vie vor curge din pântecul lui”, spune Domnul în Evanghelia după Ioan (Ioan 7, 38). Suntem chemați, așadar, în primul rând, să credem că mergând pe calea jertfei Lui pe Cruce Îl vom ajunge la Dumnezeu.

Apoi, trebuie să înțelegem ce înseamnă cuvântul „să-și ia crucea”. Dar mai bine aș întreba: ce nu înseamnă acest cuvânt? Nimic nu se sustrage acestei largimi pe care o arată Crucea. Tot ceea ce suntem, tot ce am primit, tot ce am lucrat noi înșine trebuie să dăruim, cu toată dragostea, fără grija că pierdem ceva. Dumnezeu este Cel care vede și ne va

răsplăti. Crucea poate îmbrățișa lumea întreagă și omul deplin, brațele ei sunt nesfârșite și tot ceea ce ea îmbrățișează ridică, apoi, către cer.

Pe lângă lemnul de-viață-făcătoarei Cruci, avem semnul pe care să îl așezăm pe bisericile, pe icoanele și prin casele noastre și avem gestul cu care să ne pecetluim trupul. Dar, mai presus de toate, ne avem pe noi înșine: să ne lepădăm de sinele nostru, să ne jertfim viața noastră pentru ceilalți, pentru ca să primim o altă viață, izvorâtă din Învierea Mântuitorului Hristos.

Ascultăm, iubii credincioși, de prea multe ori aceste cuvinte și nu înțelegem că sunt pentru noi. Că înaintea Mântuitorului Hristos ne vom înfățișa cu tot ceea ce am reușit să jertfim și vom primi înapoi înzecit pentru tot ce am dăruit. La judecată îl vom vedea pe Cel răstignit și El însuși va căuta să vadă răstignirea din viața noastră. ❀

Pr. Vlad Mîndru

SFÂNȚA TECLA, PRIMA FEMEIE CARE A PĂTIMIT PENTRU CREDINȚA ÎN HRISTOS

În ziua de 24 septembrie 2017, o frumoasă duminică de toamnă, a avut loc târnosirea bisericii Șerban Vodă și aducerea moaștelor Sfintei Mucenițe Tecla. Acestea au fost primite prin bunăvoința Episcopiei Catolice din Milano, în Domul din Milano aflându-se capul Sfintei Tecla, lângă altar. În dimineața zilei de 24 septembrie 2017, Eliana Petria, o creștină devotată bisericii noastre care locuiește de mulți ani lângă Milano și care, discret, a făcut mult bine bisericii noastre, a adus cu mare evlavie o părticică din moaștele primei mucenițe a lui Hristos.

bijuteriile sale pentru a putea pătrunde în închisoare.

La proces, Sf. Pavel a fost alungat din oraș, dar Tecla a refuzat să se răzgândească, cu toate lacrimile, amenințările și argumentele pe care mama ei și guvernatorul le-au putut aduce. A rămas neclintită în hotărârea de a-L urma pe Iisus Hristos, mirele. Atunci, mama ei, înfuriată, l-a convins pe judecător să o condamne la moarte prin ardere de vie. Încurajată de dragostea ei pentru Hristos, ea a făcut semnul Crucii peste flăcări și a fost înconjurată de lumină, rămânând neatinsă de flăcări. Ploaia și grindina au stins focul și, împreună cu tunetele, au dus la îndepărtarea celor care doreau să o omoare pe Tecla.

Ea i-a găsit pe Sf. Ap. Pavel și Barnaba, care se ascundeau într-o peșteră din apropierea orașului. Împreună cu ei a mers să facă cunoscută Evanghelia lui Hristos în Antiohia, făcând multe minuni și suferind numeroase chinuri de-a lungul vieții ei pentru slava lui Dumnezeu. Cu binecuvântarea Sf. Pavel, Sf. Tecla s-a retras într-o regiune pustie și aspră din Seleucia Isauriei, unde a continuat să-L propovăduiască pe Hristos și să-i vindece pe fiii Lui. Pe locurile în care a pustnicit, a fost înălțată Măn. Sf. Tecla din Maaloula, unde se află și moaștele Sf. Tecla. În anul 2009 aici a ajuns un grup

de pelerini din parohia Șerban Vodă, însoțiți de Părintele Dinu Pompiliu.

Mărturisirea peste ani Părintele Dinu, după ce în dec. 2013 mănăstirea a fost distrusă de islamiști, iar maicile de aici răpite, următoarele: „Am continuat drumul nostru spre Măn. Sf. Tecla, zidită în cinstea ucenicei Sf. Ap. Pavel. Clădirea aproape bizantină a bisericii, care ne aduce aminte de mănăstirile ortodoxe de altădată, n-a făcut altceva decât să ne introducă în atmosfera de taină a rugăciunii. Eram printre puținii români care călătoream la această mănăstire. Am avut bucuria, atunci, să cunosc întreaga obște a mănăstirii, în frunte cu maica stareță, Pelaghia. Călugărițe care și-au închinat viața lui Dumnezeu, smerite, în sărăcie și ascultare și în frumoasa curățenie care se cuvine fiecărui creștin, ne-au impresionat mult prin ospitalitatea lor. Ne-am simțit ca acasă; ne-au vorbit despre minunile săvârșite de Sf. Tecla și de răspândirea creștinismului ortodox într-o lume a islamului. Erau pline de încredere în Dumnezeu și simțeau că prin lupta lor în această zonă vor primi de la El cununa cea neveștejită a măririi.”

Poate acel pelerinaj a avut ca rod primirea în Parohia Șerban Vodă a moaștelor Sf. Tecla, pentru a se alătura celor ale Sf. Ap. Pavel, pe care și noi îl prețuim nespus. ❀

Sfântul Mitropolit Teodosie de la Mănăstirea Brazi

Evlavios, cu o inteligență deosebită, cunoscând bine Sfânta Scriptură și Scrierile Sfinților Părinți, este ales Episcop în anul 1669 la Rădăuți, iar în 1671 la Roman. S-a îngrijit de mănăstirile și de săracii eparhiilor. În 1674 este ales, fără voia lui, Mitropolit al Moldovei, pe scaunul devenit vacant prin plecarea mitropolitului Dosoftei în Polonia.

Pentru că domnul Moldovei Dumitrașcu Cantacuzino pusese bir mare asupra moldovenilor dar și a mănăstirilor, Mitropolitul Teodosie îndrăznește să-l întrebe: „Ce sunt acestea Măria Ta, au semeni lui Antihrist?”. Și domnul, mâniindu-se, îl scoate din scaun cu necinste și-l închide, zice cronicarul Ion Neculce. Domnitorul îl pune sub pază la Măn. „Sf. Sava” din Iași.

După un an a fost eliberat de Mitropolitul Dosoftei și s-a retras la Măn. Brazi, unde ridică o biserică cu hramul Sf. Gheorghe, unde rânduieste slujbe monahale de zi și de

noapte. În 1688 a fost răpit de apropiați ai domnitorului și dus în Țara Românească, întemnițat și chinuit timp de 10 săptămâni din cauza unor acuzații false.

În anul 1691 Mitropolitul Teodosie face o Diată în care scrie că a ridicat mai multe locașuri pe care le știe Dumnezeu și lasă toate donațiile primite ucenicului său, Diaconul Laurențiu, ca să mai facă două mănăstiri. Dar în 1694 o hoardă de tătari intră în Măn. Brazi, îl chinuie cumplit pe Sf. Teodosie ca să le dea odoarele și banii, și, neprimind nimic, îi taie capul. Era după „Ziua Crucii”. Va fi înmormântat în Biserica Sf. Gheorghe. În anul 1842 osemintele sale vor fi dezgropate de Ieroschimonahul Dimitrie, starețul Măn. Brazi, și reînhumate în Peștera de jos, ridicată de primii pustnici ai Măn. Brazi, Teofilact și Sava. Atunci se afla acolo și Cuv. Antipa de la Calapodești, care va mărturisi: „M-am învrednicit a vedea aceste moaște, eu le-am atins și erau bine mirositoare”. ❀

De atunci Sfânta Tecla, Întâia muceniță și cea întocmai cu Apostolii, ne veghează, ne îndrumă și ne sfințește în taină.

S-a născut în secolul I d. Hr., la Iconium (astăzi Konya, în Turcia), din părinți înstăriți. După ce l-a ascultat pe Sf. Ap. Pavel, pe când acesta predica în casa lui Onisifor, despre feciorie, ea s-a hotărât să-l urmeze pe Hristos și a renunțat la intenția de a se mărita. Mama sa, Teocleia, și Tamir, logodnicul ei, s-au opus acestei decizii, iar acuzațiile lor, aduse în fața guvernatorului provinciei, au dus la întemnițarea Sf. Pavel. Atunci, Tecla a plecat de acasă, departe, ca să îl asculte pe Sf. Pavel propovăduind în închisoare, plătindu-i pe gardieni cu

Canonizat solemn la 5 octombrie 2003, cu zi de pomenire 22 septembrie, s-a născut în prima jumătate a secolului al XVII-lea din părinți răzeși. La 18 ani intră în Măn. Brazi și este călugărit la Măn. Bogdana, al căreui stareț a și fost și pe care a și reconstruit-o.

CINCI ANI DE LA SFINȚIREA BISERICII PAROHIEI ȘERBAN VODĂ

Pe 24 septembrie 2017 Preafericitul Părinte Patriarh Daniel,

împreună cu un sobor de arhieriei și preoți a sfințit casa

pe care noi l-am construit-o lui Dumnezeu, noul lăcaș al Bisericii Șerban Vodă.

Două evenimente din anul liturgic ne amintesc mereu de acel moment unic pentru biserica noastră și mai ales pentru cei care au participat la târnosirea bisericii: duminica a 18-a după Rusalii – a Pescuirii minunate - și ziua prăznuirii Sfintei întâia Muceniță și întocmai cu Apostolii, Tecla.

Un moment emoționant, precedat de mulți ani în care s-au depus eforturi uriașe pentru înălțarea acestui sfânt locaș. La 4 octombrie 2001 se sfințea punerea pietrei de temelie a bisericii, a celei de-a treia biserici construite în același loc. Primul lăcaș a fost de lemn, al doilea de zid și a durat 55 de ani. Această a treia biserică, de care ne bucurăm azi, a fost construită ca o necesitate peste a doua biserică.

Așa cum se spune la sfințire „Această casă Tatăl a zidit-o; această casă Fiul a întărit-o; această casă Duhul Sfânt a înnoit-o, a luminat-o și a sfințit sufletele noastre”. Biserica noastră, închinată Maicii Domnului, Sfântului Ierarh Nicolae și Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț, nu s-ar fi putut ridica fără ajutorul și ocrotirea lor. Ei sunt cei care au lucrat prin oameni, ctitori, donatori, ostenitori și prin slujitorii Sfântului Altar. Părintele Dinu spunea în ziua sfințirii: „Se cuvine să-I mulțumim lui Dumnezeu că ne-a socotit credincioși și ne-a pus să-I slujim. Ne-a chemat la această măreață lucrare și ne-a ajutat să o ducem la bun sfârșit. Gândul meu se înalță acum cu recunoștință către cei care cu mult și cu puțin, prin acte de donație directe sau discrete și-au scris numele în Cartea Vieții și prin faptele lor bune s-au făcut pildă tuturor. Îi asigur că astăzi milosteniile lor au ajuns până la cer, căci Dumnezeu din Cer privește cu admirație pe toți aceia care s-au jertfit și au jertfit pentru zidirea acestui dar pe care astăzi îl înălțăm Părintelui Luminilor, de unde vine toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit. Și ne rugăm astăzi ca bunul Dumnezeu să trimită pe preasfântul Duh să sfințească biserica aceasta, să o umple de lumina Sa cea veșnică, să o facă scaun al slavei Sale, să o împodobească cu darurile cele dumnezeiești și mai presus de lume, să o păzească până la sfârșitul veacurilor neclintită, să o preamărească mai mult decât jertfelnicul Legii Vechi și să ne dea nouă Darul umbririi Sale celei preacurate ca să ne împărtășim întotdeauna din negrăita Sa bunătațe.

Ca o minune, la biserica noastră au

venit în chip deosebit sfinte moaște, odoare de mare preț ale Ortodoxiei. Mă gândesc la moaștele Sfinților Apostoli Petru și Pavel, ale Sfântului Ierarh Nicolae, ale Sfinților Ierarhi Ambrozie, Dionisie și Simplician; ale Sfinților Mucenici Nazarie, Chelasie, Ghervasie și Protasie; Felix și Victor; Sebastian; Sisinie, Martirie și Alexandru. De asemenea, mă gândesc la moaștele Sfântului Luca al Crimeei, doctor fără de arginți, la moaștele Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț, părintele Filocaliei românești. Toate aceste odoare de mare preț sunt puse spre închinare în biserica noastră și cinstirea lor va fi cu laude atât timp cât va dura biserica. La ctitorirea acestei biserici, spuneam cândva, ne-au ajutat sfinții, viii și morții din morminte. De aceea, biserica aceasta este ca o mamă ce ne-a reunit și ne reunește pe toți”.

Cât timp s-a înălțat biserica, mulți enoriași au plecat la alte biserici, rămânând doar cei care puteau îndura frigul, umezeala sau căldura, slujbele având loc afară la început, iar mai târziu într-un spațiu relativ amenajat. După ce au început slujbele în biserică, în mai puțin de o lună biserica era plină de enoriași! Mulți credincioși se reîntor-

seseră. Teama noastră de avea o biserică frumoasă, dar goală, a fost repede spulberată.

Mai presus de toate, ne dorim o biserică vie, cu mulți credincioși la sfintele slujbe, în comuniune și în rugăciune, întăriți în viața duhovnicească și în credința puternică în Dumnezeu. Depinde de noi să umplem biserica și să ne ostoim dorul de Dumnezeu din noi. Spunea părintele Teofil Părăian ce înseamnă să mergi la biserică: «Înseamnă să mergi în Cerul cel de pe pământ, înseamnă să-i închipuiești pe Heruvimi, să aduci întreit sfântă cântare lui Dumnezeu, să cânti împreună cu îngerii „Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot”, să aduci laudă lui Dumnezeu, să cinstești pe Maica Domnului, să cinstești pe sfinți, înseamnă să ascuți cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos care e mai veșnic decât cerul și pământul, înseamnă să primești binecuvântări de la sfintele slujbe prin mijlocire preotească de la Însuși Domnul Hristos.» (M.B.) ✦

Invitație la o seară duhovnicească

DATA: Azi, 18.09.2022, ora 18:00

INVITAT: Prof. Univ. Dr. Habil. Ion Marian Croitoru – Cadru didactic la Facultatea De Teologie a Universității „Valahia” din Târgoviște

TEMA: „Rugăciunea inimii, oxigenul sufletului”

Reluăm de azi seria conferințelor spirituale și întâlnirilor duhovnicești.

Anul 2022 este declarat în Patriarhia Română drept „Anul omagial al rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului și Anul comemorativ al sfinților isihaiști Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama și Paisie de la Neamț”. De aceea, toate seriile duhovnicești ale parohiei noastre se vor afla și desfășura sub auspiciile acestui an omagial și comemorativ, mai cu seamă că biserica noastră îl are drept ocrotitor, adăpostindu-i și un fragment din sfintele sale moaște, pe Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț. Drept urmare, pentru parohia noastră este un an special.

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 18-25 SEPTEMBRIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 18.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci (Luarea crucii și urmarea lui Hristos) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 21.09	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 23.09	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie
Sâmbătă 24.09	07 ⁰⁰ - 09 ⁰⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 25.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuire minunată) - Utrenia, Sf. Liturghie

SFÂNTUL CUVIOS SILUAN ATHONITUL: „ȚINE MINEA ÎN IAD ȘI NU DEZNĂDĂJDUI!”

Simeon Ivanovici Antonov s-a născut din părinți binecredincioși, în anul 1866, în Rusia, satul Sovsk, din Mitropolia Tambovului. Încă de la vârsta de 4 ani, Simeon și-a pus în gând ca atunci „când va fi mare să caute pe Dumnezeu în tot pământul”. Din tinerețe a fost chemat la pocăință de Însăși Maica Domnului. La vârsta de 27 de ani a părăsit grijile lumii și, întărindu-se la drum cu rugăciunile celui între sfinți Părintele Ioan din Kronstadt, a ajuns la Muntele Athos, luând asupra-și jugul cel monahicesc în Mănăstirea Sfântului Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon.

Dăruindu-se din tot sufletul lui Dumnezeu, în puțină vreme a primit rugăciunea cea neînțetată în dar de la Maica Domnului și s-a învrednicit chiar de dumnezeiasca arătare în slavă a Domnului nostru Iisus Hristos, în biserica Sfântului Prooroc Ilie. Dar acest prim har s-a depărtat de la el și a fost cuprins de plâns mare, simțindu-se de multe ori părăsit de Dumnezeu și pradă ispitirilor vrăjmașului. Vreme de 15 ani a stărui în Hristos, adresând „cereri și rugăciuni către Cela ce putea să-l mântuiască pe dânsul din moarte, cu strigare tare și cu lacrimi aducând” (Evr 5, 7). Și așa, obosit de încercări, de Sus a auzit glasul Dătătorului de Lege: „Ține-ți mintea în iad și nu deznădăjdui”.

A lăsat și scrieri pline de har și de Duhul Sfânt, pe care ucenicul și învățacelul lui, Starețul Sofronie, întemeietorul și arhimandritul Mănăstirii Sfântului Ioan Botezătorul de la Essex, le-a făcut cunoscute lumii. Avva Sofronie a scris viața și învățătura Cuviosului Siluan pe larg.

A fost acest minunat bărbat „blând și smerit cu inima” (Mt 11, 29), înflăcărat rugător către Dumnezeu pentru mântuirea tuturor oamenilor și un propovăduitor neasemuit al dragostei pentru vrăjmași, care este întărirea cea mai neîndoielnică cu puțință a venirii Duhului, cu adevărat Cel dumnezeiesc.

După o scurtă suferință, de 8 zile, perfect lucid, senin și cufundat în rugăciune, se stinge ușor - fără ca vecinii de infirmerie să audă ceva - între orele 1-2 din noaptea de 24 septembrie a anului 1938, în timp ce în paraclisul infirmeriei se cânta utrenia. Va fi canonizat în anul 1987, cu data de prăznuire 24 septembrie.

Din învățăturile

Cuviosului Siluan Athonitul

❖ Când Domnul vrea să mângâie un suflet întristat, îi dă bucurie, lacrimi, străpungerea inimii și pacea sufletului și a trupului; și uneori Se arată pe Sine

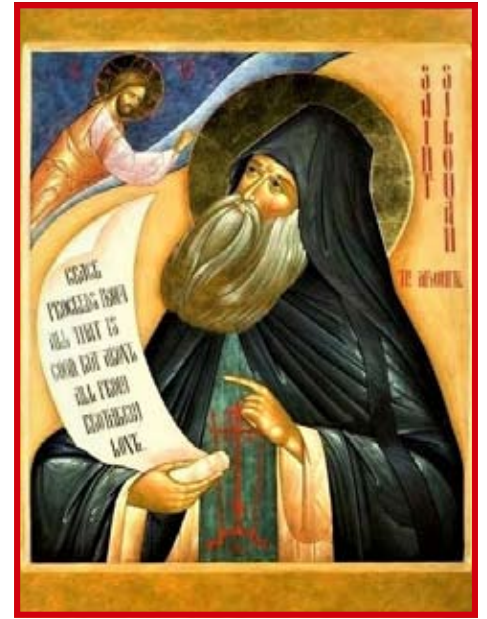
Însuși sufletului.

❖ În inima care se roagă rugăciunea țâșnește fără nici o constrângere; Harul însuși săvârșește rugăciunea din inimă. Tu, însă, smerește-te cât poți de mult; ține mintea ta în inimă și în iad. Cu cât mai mult te vei smeri, cu atât mai multe daruri vei dobândi de la Dumnezeu.

❖ Dacă te vei ruga pentru vrăjmași, va veni la tine pacea; iar când vei iubi pe vrăjmași, să știi că un mare har al lui Dumnezeu viază întru tine; nu zic că este deja un har desăvârșit, dar e de ajuns pentru mântuire.

❖ Dacă cineva gândește bine despre fratele, că Domnul îl iubește și mai cu seamă dacă tu însuși gândești că în sufletul lui viază Duhul Sfânt, atunci ești aproape de iubirea lui Dumnezeu.

❖ Cine se teme de păcat acela iubește

pe Dumnezeu.

❖ Domnul iubește pe toți oamenii, dar încă mai mult îl iubește pe cel care îl caută.

❖ Oricât am învăța, e cu neputință să cunoaștem pe Domnul dacă nu vom viețui după poruncile Lui, pentru că nu prin știință, ci prin Duhul Sfânt se face cunoscut Domnul. ❖

Cum aflăm dacă trăim după voia lui Dumnezeu?

Iată un semn: dacă te întristezi pentru un lucru oarecare, înseamnă că nu te-ai predat pe deplin voii lui Dumnezeu, chiar dacă ție ți se pare că viețuiești după voia Lui. Cine viețuiește după voia lui Dumnezeu, acela nu se îngrijește de nimic. Și dacă are nevoie de vreun lucru, se predă pe sine însuși și lucrul de care are nevoie lui Dumnezeu. Și chiar dacă nu-l dobândește, rămâne la fel de liniștit, ca și cum l-ar avea. Sufletul care s-a predat voii lui Dumnezeu nu se teme de nimic: nici de furtună, nici de tâlhari, DE NIMIC.

Și orice i s-ar întâmpla, el spune: „Așa i-a plăcut lui Dumnezeu”. Dacă e bolnav, gândește: „înseamnă că am nevoie de boală; altfel Dumnezeu nu mi-ar fi trimis-o”. Și așa se păstrează pacea în suflet și în trup.

Nimeni pe pământ nu poate scăpa de întristări și, deși întristările pe care ni le trimite Domnul nu sunt mari, pentru oameni ele par de neîndurat și îi întristează, și aceasta pentru că nu vor să-și smerească sufletul, nici să se

predea voii lui Dumnezeu.

Dar pe cei ce s-au predat voii lui Dumnezeu, Domnul Însuși îi călăuzește prin harul Său, și ei îndură totul cu bărbăție pentru Dumnezeu, pe Care-L iubesc și împreună cu Care vor fi preamăriți în veci. Domnul a dat pe pământ pe Duhul Sfânt și cel în care Acesta viază simte în el raiul.

Vei zice poate: De ce nu este și în mine un asemenea har? Pentru că nu te-ai predat voii lui Dumnezeu, ci trăiești după voia ta. Privește pe cel ce-și iubește voia sa proprie; n-are niciodată pace în suflet și e mereu nemulțumit: asta nu e așa, asta nu e bine. Dar cel ce s-a predat pe sine însuși în chip desăvârșit voii lui Dumnezeu, acela are rugăciunea curată în sufletul lui, iubește pe Domnul și toate ale lui sunt dragi și plăcute. Așa s-a predat lui Dumnezeu Preasfânta Fecioară: „Iată roaba Ta. Fie mie după cuvântul tău!” (Lc 1; 38). **(Cuviosul Siluan Athonitul - Între iadul deznădejdiei și iadul smereniei) ❖**